La nació: una idea irrenunciable.

Opinió | 24/12/2008 | 02:17

I que, per tant, més enllà d'entrebancs de tota mena, ens obliga a mantenir la nostra reivindicació. Avui i sempre.

Caldrà fer un balanç a fons d'aquest any que acaba, el 2008. Un balanç molt a fons i en tots els terrenys i tocant tots els grans temes que Catalunya té plantejats: l'Estatut i el finançament, l'acció de Govern i la crisi econòmica, la immigració i el grau d'integració i de convivència, el pes de Catalunya a Espanya i la seva imatge, la cultura i la societat civil, els actius i els passius acumulats durant aquests anys, etc... Però ara és un pèl prematur. Encara hi ha fitxes en moviment. Sabem que l'any haurà estat difícil, però val la pena no precipitar-se a fer un judici alhora global i per sectors.

Què és Catalunya? És un conglomerat de municipis? És un conjunt de districtes administratius? És un llistat de persones? O és una llengua, una història, una sensibilitat, el marc de projectes col•lectius? O, dit d'una altra manera, és també una comunitat?

Reclamar ser membre d'una comunitat, i per tant, reclamar els drets propis d'aquesta comunitat és reaccionari? Pot ser que en Guerra i en Rajoy i tants d'altres ho pensin, però no és això el que diu la Declaració Universal dels Drets Humans, sens dubte el fet de més transcendència dels últims segles pel que fa al progrés del respecte, de la justícia i de la llibertat de la Humanitat. Diu (Article 29.1): " Tothom té dret a la comunitat, que és l'únic que li permet el lliure i ple desenvolupament de la personalitat". Per tant, reclamar els drets de la comunitat no té res de reaccionari. Ben al contrari, és progressista. Autènticament progressista.

Per tant, és un dret de tota persona reclamar el respecte dels drets de la seva comunitat. Els drets el respecte dels quals és necessari per al desenvolupament de les persones.

Aquí i en tot el món cultural occidental el marc més consolidat i eficaç d'aquesta acció col•lectiva ha estat la nació. La nació, gran o petita, independent o no, però operativa. La realitat comunitària més capaç de crear aquest espai que dèiem de llibertat creativa ha estat la nació. Com tot pot haver estat ben utilitzada o no, però és la realitat col•lectiva que millor ha contribuït a crear els components bàsics de cultura, de consciència, de lligam humà, de creativitat i de convivència que calen pel desenvolupament humà.

És per tot això que Catalunya ha de defensar el seu caràcter de nació. A l'hora de defensar l'Estatut, a l'hora d'exigir el respecte al dret de disposar de tot allò que ha de poder posar a disposició de la seva gent per al simple i propi desenvolupament.

És això el que dóna força moral i dignitat a la nostra exigència nacional. I profunditat doctrinal. I que, per tant, més enllà d'entrebancs de tota mena, ens obliga a mantenir la nostra reivindicació. Avui i sempre.

Autor: Jordi_P
Jordi_P